

Apărarea Națională

ORGAN SĂPTĂMÂNAL AL LIGII APĂRĂRII NAȚIONALE CRESTINE

Director:

Dr. DIONISIU BENEĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

Arad, strada Vicențiu Babeș No. 6.

Deviza noastră: „Hristos, Regele, Națiunea”.

„Vom lavi de-opotrivă în Jidanul parazit și în Românul necredincios și înstrăinat.”

Opera sub conducerea unui Comitet.

ABONAMENTUL PE UN AN:

Pentru plugari și muncitori — Lei 160

Pentru intelectuali — — — Lei 200

Pentru Institut. și fabrici — — — Lei 500

JIDANII, AICI și AIUREA.

Cu încredința și perfidia lui Iuda, cu privirea dușmănoasă, cu țiguri plustru și nasuri încovolate, cu boala de ochi caracteristică rasei învechite în sânge, pretutindeni îl zărești la sate și orașe.

Nu e locaș de odihnă, nu e stațiune climaterică sau balneară, unde grase jidoafce și pântecoși jidovi, să nu să lăfăleze, dija la aer.

La sate viermuesc au omizile, înșelând pe naivii de români înându-le munca pe nimic, sub scutul legilor, bătăind țara, ce li dă ospitalitate, propagând sub masca umanitarismului, nesupunerea și anarhia.

La orașe, ocupând centrele comerciale; unii învârtind afaceri în magazine mari, alții speculând prin samsarlăcuri, variate și neînchipuite, comerțuri ambulante.

Plecă pe străzile principale, îl vei întâlni sgomotoși, gesticulând și vorbind exclusiv de gheșefuri. Observi pretutindeni efectiv nu lucrează absolut nimic, toată ziua și-o trece la cafenele, totuș cu mare emfază își etalează luxul și vociferează sfidători.

Aceștia sunt spuma mocirlei judaice, cari, cași viermii, nu trăiesc decât în și prin murdării.

Sărbătorile creștine, când dorești să aibi o recreație te vei lavi pretutindeni de grupurile de jidance, cu luxul lor desfrânat și alături de coreligionarii rasei lor, nesuferiți și desgustători.

Vasăzică nu-i chip ca în țara ta să respiri o atmosferă plăcută și să scapi de o societate, de care te repugnă simțimintele firești.

Și o întrebare se pune atunci. Cum se face, că acești nedoriți, au năpădit solul românesc și se lăfăiesc în lux și bogății, cași când de fapt ei sânt stăpânitorii de veacuri.

De sigur, nepregătirea și lipsa de educație a Românilor.

Și așa îl vedem, că trăiesc în belsug, făcând naționalism judaic, visând la Palestina, dar unul nu se îndură a lăsa afacerile bănoase și a se expatria în pustiiurile palestinlene.

Și asta însă nu convine deloc băștinașilor, — fiindcă organizați cum sunt cu bănet dela băncile lor din țară și de aiurea, constrâng și acaparează averi și imobile naționale. Exemple sunt destule.

Extrem de iscusiti în afaceri, prin mistificare și înșelăciune, de secolii experimentați, în firul pervertit al lașității și cupidității lor, ajung să mascheze intențiunile. Cazuri știute le arată pe deplin perfidia.

În loteria sinistraților care este o afacere deghizată și care le aduce folos jidanilor, ei înșeală buna credință a naivilor creștini vânzându-le lozurile cu stăruință de câte ori aceștia au legături cu ei.

În câte alte lațuri, nu sunt prinși creștinii de diavoleasca lor șiretenie și fără a bănuși măcar, că le dă un sprijin.

Și în expresiunile lor de afaceri, când nu le merg treburile, ei își zic atunci:

— Măi, dar parecă este un cap de creștin. Atâta batjocură. Și lași cum sunt, pentru a produce confuzie își schimbă și numele.

De acela schimbarea numelui din Spighel în acel de *Mărculescu* și din Veintraub în acel de *Vulpescu* e un sistem alcătuit de rabinat din comunitatea supremului cahal.

S'a dovedit în toate țările că numele schimbat din cel judaic sadea în neaoș creștin, n-a adus și schimbarea fondului sufletesc, dușman și sălbatec.

Luigi Luzati, fostul primar al Ro-

mei, deși încetățenit *Italian*, el tot jidan a rămas, cu trup și suflet.

Cremieux, jidan în Franța, deși încărcat de onoruri de țara Franței, a mărturisit totuși că a rămas cu tot sufletul jidan.

Și câți alții în Germania, Anglia, Spania, etc, la fel.

Ipocrizia jidanilor este tot pe atât de criminală, ca în toate actele lor, față de creștinii țării lor ce le dă ospitalitatea.

N'avem decât să privim starea de lucruri din Rusia, unde atotputernicia talmudică și-a atins țelul prin uciderea preoților și episcopilor creștini.

Te înfloară, când citești omorurile înfăptuite de mâini judaice, asupra Rușilor: intelectuali executați în chipuri groaznice, fierți, în cazane, fripti în frigări, jupuți de vii, ciopârțiți. Jidoafcele, împodobite cu giuvaeruri și briliante furate, jupind ofițeri de-al țarului, din pielea cărora lucrau mânuși.

Bisericele creștine din Rusia, devenite crășme și cinematografe, statuia lui Hrist din Kiev, sfărâmată și înlocuită cu statue, întruchipând figura strămoșului Iuda Iscarioteanul.

Sinagogile însă, stau intacte, nimeni nu s'a atins de ele. Jidanii propagă ateismul creștinilor, însă ei sunt habotnici în religie mosaică.

Masacrarea dusă în Rusia în mod sistematic, după un program stabilit de „*Consiliul Rabinilor*” își are un îndoit scop: acela de a micșora numărul populației băștinașe și acela de a coloniza astfel cu evrei locurile devenite pustii.

Soarta aceasta li este hotărâtă tuturor popoarelor, dacă nu vor reacționa la timp.

Deci atenție și solidaritate.

IOAN FLUTURE

Jos partidele.

Rândurile acestea le scriu în-deosebi pentru țărâtime. Pentru țărâtimea, care se găsește azi desorientată în vârtejul vieții politice și nu știe pe cine și ce să mai creadă. A încercat bietul țăran rând pe rând toate partidele, crezând, ceea ce nu poate obține dela unul și obține dela altul. Dar, ce desamăgire! Cum nu s'a ținut de cuvânt partidul lui Manda așa nu s'a ținut de cuvânt și partidul lui Tanda. Aceeaș lipsă de conștiință la unii ca și la alții. Țăranul e bun numai în timpul alegerilor. Atunci se umplu satele cu bătauși și agenți electorali, cari în expunerea programului partidului din care fac parte, fac cele mai irealizabile promisiuni. Bietul țăran le crede de cele mai multe ori ca să nu zic întotdeauna. Le crede pentru că cei ce le promit sarea și marea sunt în majoritate intelectuali și ei știe că nădrăgarilor trebuie să le dai crezare și pentru că cutare indivizi lucră sub firma de partid țărânesc, — crezând bietul, că dela titlu le va veni țărânilor fericirea. Și țăranul bucuros, că se schimbă „domnii”, strigă cu bucurie: Ura și trăiască! Dar îndată ce noui „domni” își ocupă locurile, vede că s'a înșelat. În loc de scăderea dărilor li așteaptă o urcare a lor, în loc de legalitate cea mai mare lipsă de respect față de lege și multe altele. Și abia acum vede, sărmanul, că schimbarea domnilor e bucuria nebunilor. Abia acum înțelege, că toate partidele sunt pe o formă, că toate sunt murdare și ticăloase. Nu te-ai întrebat tu, țărâne că ce măsuri au luat domnii

Clasele sociale și Partidele Politice.

(Continuare)

de: Romulus Damian

Conștiința de clasă e neclară, viața e nesigură, substratul și hrana un amestec desorândit, iar sentimentul al intereselor sale deși există realmente, e nehotărât, veșnic șovăitor și sporadic și, cum am spus la început, simțul interesului de clasă prin nimic real asigurat de furtuna și vijelia politică și economică. De aci rezultă nesolidaritatea părților cari formează compoziția și neconcordanța partidelor politice care o reprezintă, discordie constantă între aceste și chiar în sânul acestor partide politice, cu urmări fără speranță pentru ea și cu dorințe inacceptabile de interesele generale a țării și poporului.

Totala lipsă de coeziune și slaba foarte slaba, viață de idei și concepțiuni proprii, asupra mașinării Statului li-a micșorat și continuă a-i micșora rolul politic și social la care râvneste și se sbate spre a ajunge. *Sciziunile se nasc repede, spiritul de îndușmă-*

nire și de vrajbă se aprinde lesne, inima românească bate mai încet și mai nesigur. Și dacă mai finem seamă și asupra faptului că în această clasă sunt aproape toate elementele de pușine speranțe pentru neamul nostru din provinciile surorii, readuse la țara mamă, — ca un aport de turburarea și slăbirea nouii lor patrii, — atunci avem complectat tabloul, care tot mai insistent declară că partidele sale politice nu pot fi de altă guvernare decât una de locotenență, cu toate că poate nu le lipsește cu desăvârșire inițiativa tuturor mișcărilor și reformelor politice și sociale.

Majoritatea membrilor neștiind să se adapteze noilor cerințe a neamului în-tregit, rămân în urmă și zi cu zi îl vedem îmbătrânind repede în ciuda voinței de a fi la curentul zilei politice și a vieții sociale mondiale. Uzura și insuficiența acestei armături vechi sociale silesc clasele sociale

care o inconjoară de a o transforma prin lupta lor actuală, ca un stimulent capabil să deștepte din letargie activitățile reale din această clasă.

Dar ce e mai grav, echilibrul membrilor ei este în plină descompunere și atunci când acest echilibru nu mai există, poftele și urile deslănțuite nu vor înceta până în ziua când autoritatea, la care ei apelează fără voința lor, va restabili ordinea în sufletele lor.

Evident că unii membrii presimțind catastrofa aceasta, ce fatal va urma, depun toate eforturile de înlăturare prin fuziune politică ca singura indispensabilă condițiune de viață și de luptă împotriva vrăjmașilor politici.

Cum însă toate încercările de fuziune politică de până acum au rămas contestabile din cauza sărăciei sufletelor șefilor și ai fruntașilor, sărăcie reflectată în zilnică manifestație de patime și ambiții personale, e de prevăzută că darul acesta ual politic a nouilor partide politice burgheze va lăsa moșteniri neagreabile în straturile noastre sociale burgheze.

Că un argument îmbucurător apare

în împrejurările aceste faptul că activitatea aceasta politică, pusă în față cu politica rațională și practică de Stat, este prevestitorul care ne arată limpede că vor dispărea pe drumul pe care au pornit partidele politice a clasei burgheze „adică gruparea politică de sub conducerea Dilor V. Brătianu, cum și fracțiunile Dilor Dr. N. Lupu și Nicolae Iorga”, iar elementele de reală valoare sufletească vor fi silit să se refugieze de catastrofă fie la conservatori, fie la progresiști între care se va da, în viitor lupta pe viață și pe moarte, luptă pe care o presimț și unii și alții și pentru care se prepară, de mult, atât partidul național-țărânesc, ce va lua locul liberalilor, cât și țărâtimea deșteptată din beția minciunilor și înșelăciunilor de azi prin neîntrerupta hrană din sufletul conștiinței politice a L.A.N.C.

Clasa proletară

Clasa proletară e compusă din toți lucrătorii manuali ai industriei, din o bună parte din acel ai comerțului, din lucrătorii agricoli, din zileri și din servitorii de toate categoriile. Compu-

naționali-țărăniști contra liberalilor, pe cari i-au acuzat, că au furat din greu banii țării? Iți spunem noi: nici o măsură. Și atunci spune-ne tu cum se numește cel ce descoperă hoțul și nu-l pedepsește? Nu este și acesta un hoț și păcătos ordinar? Și mai spune-ne tu țărăniștii, dintre aceia pe cari i-ai ales deputați și senatori câți se abat pe la tine ca să-ți asculte durerea și să-ți explice de ce de exemplu s'au urcat dările, de ce nu se pedepsesc hoții și de ce încasează el diurne atât de mari? Nici unul, desigur, pentru că tu ești o unealtă ce nu ai valoare decât în timpul alegerilor. Interesul tău și al țării politicianii îl înlocuiesc cu interesul buzunarelor lor.

Aceasta e caracteristica tuturor partidelor politice și aceasta determină valoarea lor morală.

Priviți numai și vedeți unde ne-au dus pe noi partidele. Ne-au dus la sărăcie și sapă de lemn, pentru că banii noștri, dați pentru sarcinile țării, au ajuns în buzunarele hoților. Ne-au adus în situația de a ne certa noi între noi. Ne dușmănim pentru că unul e liberal și altul național-țărăniștii, uitând, în primul rând, că toți suntem români și trebuie să trăim ca frații și să luptăm numai pentru binele țării.

Aici ne-au adus partidele!

Și atunci întreabă-te tu, române, mai merită aceste adunături de oameni conduși numai de interes sprijinul tău? Se merită ca tu să mai încâlzești năpârca la sânul tău? Desigur, că nu.

Partidele nu merită delă ține decât disprețul tău. De aceea, reculege-te și vino-ți în fire. După ce ai văzut zădărnicia partidelor, vino alături de noi în L. A. N. C. Vino, ca să curățim odată țara aceasta de partide și politicieni. Numai L. A. N. C. va fi aceea, care va desființa Parlamentul și Senatul, — tribune de certuri și injurături, — și numai ea va întrona dictatura, și va face ca să dispară meseria de politician.

Numai atunci va fi viitorul și fericirea țării asigurată, când vor pleri partidele.

Deci să strigăm, cu toții:
Jos partidele!

T. L.

Românii de peste hotare.

Nu de mult ne-am ocupat în ziarul acesta cu suferințele, pe care le îndură scumpii noștri frați rămași în Serbia. Am scris atunci că li se închid școlile, bisericile, casele culturale, că românii înzădar solicită vr'un post de funcționar, nu li se acordă nici odată, nici unul, că românii săracii sunt împuși cu dări cu mult mai grele decât ceilalți locuitori ai Serbiei, că Sârbiilor bat joc de poporul nostru, de țara noastră în poezile lor, în cărțile lor de studiu, în manualele ce se învăță în școli, din care își câștigă puii de sârbi cunoștințe despre țara României, vecina, prietena și aliata lor. Cu un cuvânt se folosesc de toate mijloacele, prin care ne pot huli și batjocori poporul și țara noastră și prin care ne pot înstrăina, sârbiza și extirpa pe frații noștri aproape 2 milioane de Români, urgisiți de soarte și uitați de noi în Jugoslavia.

Mai nouă se aduce la cunoștință o altă barbarie că adevărate familiile românești, cari își trimit copiii la școlile dela noi sunt perzecutate și aspru pedepsite.

Să nu creadă însă cineva că Românilor din Ungaria le-ar merge mai bine. Nu, la nici un caz nu, ba chiar și din Tară mulți cari trec în Ungaria pentru aranjarea unor chestiuni sunt arestați, injurați și bătuti până la sânge. La fel ca în Serbia. În multe comune sunt apoi urmăriți spionați și persecutați bieții români dacă îndrăznesc să vorbească românește chiar și pe stradă sau în familiile lor. Școlile românești au fost și acolo închise. Unic local unde se mai auzia limba maternă, dulcea noastră limbă românească, erau bisericile. Acum însă s'au năpusit cu furie și în contra acestora, căci iată ce scrie „Universul” cel mai bun, mai serios și mai răspândit ziar românesc:

În Ungaria sunt astăzi 18 parohii ortodoxe românești, cu 55 filiale, care aparțin de Mitropolia Sibului.

Guvernul din Budapesta a căutat prin toate mijloacele să rupă orice legătură între parohiile ortodoxe românești și Mitropolia din Sibiu ca să poată mai ușor maghiariza populația românească. De aceea Ministerul cultelor maghiar, caută să introducă limba maghiară, ca

limbă liturgică în bisericile românești din Ungaria.

Un început s'a și făcut.

În ziua de 8 Septembrie a. c. s'a oficiat în biserică românească ortodoxă din Szentes serviciul religios în limba maghiară.

Parohia ortodoxă din Szentes a aparținut până în anul 1907 de Mitropolia din Sibiu. În urma presiunilor și amenințărilor guvernului maghiar, în 1907, s'a declarat această parohie ortodoxă „independentă”; dar de atunci și până în 8 Septembrie a. c. serviciul religios a fost oficiat tot în limba română.

Guvernul din Budapesta are apoi intenția să înființeze o Episcopie ortodoxă maghiară, cu sediul la Szentes. În acest scop el a trimis pe protopopul maghiar ortodox, Nemeth Istvan, la Constantinopol, ca să obțină autorizația și binecuvântarea Patriarhului din această localitate, pentru întemeierea acestei episcopii ortodoxe maghiare. Ca episcop de Szentes va fi numit Nemeth Istvan.

Așa dar, pe când conducătorii minorității ungare din România pretind să fie admisă limba maghiară în administrația și justiția din Ardeal, guvernul dlui Bethlen introduce forțat, limba maghiară, ca limbă liturgică, în bisericile românești ortodoxe din Ungaria, nesocotind libertatea cultelor și drepturile minorităților!

Bine dar dacă așa se petrec lucrurile și suntem siguri că se petrec astfel, de ce nu intervine legațiunea noastră din Belgrad și Budapesta? De ce nu intervin guvernele noastre? Ori ele nu aud glasul durerii fraților noștri, cari ne roagă neîncetat pentru sprijinul nostru și ne blastamă pentru nepăsarea noastră!?

O „Ligă a națiunilor” din care facem și noi parte nu există și pentru noi? Sau între astfel de împrejurări de ce trebuie să ne purtăm noi și numai noi cu mânuși față de unghiul și sârbi, cari trăesc în România?

În astfel de cazuri nepăsarea indolența sau preamarea bunăvoință față de străini nu-i oare o crimă națională?!?

U. A.

Rugăm achitați abonamentele!

Program de dans:

- I.
Hora, Sârba, Vanstep, Vals, Învărtită.
- II.
Ardeleana, (de doi. pe picior),
Boston, Csárdás.
- III.
Charleston, Tango, Oanstep,
Sârba în vals. Învărtita.
- IV.
Polca, Ardeleana, Vals, Csárdás.
și dela început.

COMITEUUL.

Așa un „program de dans” a anunțat „reprezentanța de teatru urmată de dans” aranjată de personalul stației Petroșani sub patronajul șefilor de unități.

Nu putem rețeca revolta, care ne-a cuprins, când am citit programul de mai sus și ne este rușine că se găsească funcționari ai statului român, a C. F. R., cari să tolereze ca sub patronajul lor, să se execute astfel de programe, deși se știe foarte bine că pe timpul unghurilor români, cari voiau să facă parte din personalul căilor ferate ungare de stat sau private, indiferent, trebuiau să se lapede de limba, legea și națiunea lor, trebuiau să-și magiarizeze numele, să-și renege „eu” lor. „La noi toate merg de-a napoda”. Și avea toată dreptatea un prieten, care ne spunea cu ochii umezi de lacrimi, că azi C. F. R. sunt mai puțin românești — înțeleg în înțuturile realitate — decât cum erau acum câți-va ani; minoritarii, funcționari ai C. F. R., onoare excepțiilor, cari sunt loiali și-și fac datoria cinstit, au început o ofenzivă contra elementului românesc. Românii sunt injurați, persecutați, prinși în cursă prin anumite servicii jocosice și nici nu îndrăznesc să se plângă superiorilor lor, fiindcă nimenea nu-l ascultă, nu li se dă crezare, căci clicca de „topoare” la văzul și auzul d-lui „șef”, și nu vede nu vrea să vadă și nu vrea să audă de greutatea, batjocora și persecuțiile ce le îndură personalul inferior român.

Nu-și dau seama conducătorii, că cu minoritarii nu vom putea conduce la bine nici statul, nici căile ferate române și nici o instituție românească!

Noi nu suntem încă stăpâni pe dă-tinele noastre, nu suntem bunii români, prin urmare nu putem fi nici patrioți buni și atunci comitem o crimă națională și un păcat nelertat față de sutele de mil de români eroi și martiri, morți pentru întregirea și fericirea României mari națională și nu internațională.

Nu se cuvine deci să ne batem joc noi netrebnicii de azi de sângele nevinovat prea mult vărsat și nerăzbuhat, nici de morții noștri scumpi, cari văzând cele ce se petrec azi n'au odihna nici în mormânt și de acolo blastamă:

„Cine-a îndrăgît străinii
Mânca-l-ar inima câinii
Mânca-l-ar casa pustia
Și neamul nemernicia...”

A. U.

nerea e, în majoritate, străină de neamul nostru, structura socială mai solidă decât a clasei țărănești, conștiința de clasă destul de dezvoltată, puterea de inițiativă politică în lămpezire și suflul pregătit pentru luptă, prin spiritul internațional proletar, pe care îl primește dela organizațiile internaționale din centrele Europei, în a căror slujbă e pusă, organizații conduse de jidani spre paguba întăririi morale a tuturor lucrătorilor creștini, scopul definitiv fiind robirea lor.

Revindecările muncitorimii internaționale, deși în fond fiind acelelea, varind totuși dela Stat la Stat, potrivit cu împrejurările de manifestare condiționate de politica internă și externă a Statului, potrivit cu caracterul de câștig material și după condițiile de trai, sunt încă departe de a fi serios unitate din motive de nevătmărea intereselor oculte a supraconducătorilor, ce trăesc din munca și sudoarea muncitorimii.

Alături de acest caz, apare faptul că clasa noastră proletară, în minoritate română și în majoritate străină, trebuind să lupte pe deoparte pentru

revindecări cu caracter internațional, — întrucât o clasă proletară izolată nu poate exista, — iar pe de altă parte pentru echilibrarea aparentă a intereselor ei nevoi, trăiește în continuă agitație și frământare în sânul ei, astfel îndepărtând însușirea caracterului național, mai ales că ea în lupta aceasta nu poate apela la concursul lucrătorilor agricoli, a cărora interese diferă vădit de ale ei, nici la ajutorul zile-rilor și servitorilor, pe care de altfel aceștia nu-i pot da neavând nici raportul nici libertatea necesară, pentru atașarea la luptele sale.

Evident că în viitor condițiile aceste astăzi neprielnice vor fi schimbate de progresarea României pe teren industrial și comercial național, de care nu se poate lipsi și pe care împrejurările timpurilor o reclamă tot mai insistent și mai imperios. Elementele naționale, pentru aceste ramuri de activitate socială, pe care am început a le crește, vor înlocui pe cele străine de azi, vor ține întotdeauna seamă că revindecările lor nu pot depăși interesele generale naționale a neamului și Statului românesc și că acțiunile

sale de clasă socială proletară nu pot fi scoase din hotarele sufletului și caracterului național. Atunci clasa noastră proletară va fi națională și abia atunci se va putea vorbi pe larg despre ea.

Comunismul propagat în spiritul și forma de azi, după doctrina și programul celor din Moscova, are prea puține șanse de progres în sufletul muncitorului născut și crescut român, fiind întodeauna învins de inconștientul instinct de conservare națională de tradiție, cum și de convingerea că prins odată de stăpânire comunistă soarta sa rămâne la dispoziția necunoscuților conducători străini de neamul și sângele său, și condițiile sale de câștig și traiu la voia întâmplării.

Aceste fapte ne sunt confirmate de altfel și de convingerea că comunistii dela noi sunt în majoritate zdrobitoare străini, așadar din același stofă care lucrează cu toate armele de care poate dispune la nădejdea destrămării unității noastre naționale, și că aceștia străini, cum și conducătorii lor, ce trăesc din exploatare și speculă de

comunism, sunt 98 la sută jidani, iar restul de creștin numai și numai spre a-l putea ține mai lesne și mai ușor în continuă confuzie de spirit cu urmări de tot felul de agitații și ațăfări împotriva tuturor claselor sociale, ba chiar și împotriva proletariatului social.

Puținii comunistii români trebuie să considereți ca niște rătăciți inconștienți, ce mai târziu sau mai de vreme păcăliți de preținșii lor superiori, vor fi cei mai devotați luptători naționali contra inventatei arme jidănești de luptă contra creștinismului, pe terenul social economic și pe care au botezat-o: „Comunism”.

(Va urma.)

Toți abonații, cari nu-și achită abonamentele, vor fi împroșcați!

Rugăm pe toți onorații noștri abonați să-și achite de urgență abonamentul.

IN PRAGUL IERNII

Munca ne întărește corpul, cititul ne înalță sufletul

Din Martie gospodarul nu mai șade. Muncă și iar muncă. Din zori și până în seară, e în mijlocul ogorului, cu sapa sau cu coasa, în mână. Când soarele arde mai cu foc, țaranul în cămașă, muncește voios în arșiță, scoțând aur nestimțat din pământul sfânt, care dă bogăție și fericire familiei. De la copilul de școală și până la cel mai bătrân, sunt la munca câmpului, iar satele sunt aproape pustii.

Și-i place românului nostru munca la câmp, că e frumoasă și sănătoasă. E frumoasă, pentru că e vecinic în mijlocul mândrei noastre naturi, pe care D-zeu o împodobește cu toate frumusețile în timpul verei.

E sănătoasă pentru că munca în aer liber, înviorază trupul, întărește mădularile, limpezește mintea, îndreptând din suflet gândurile rele și-l ține pe om într-o vecinică armonie cu Dumnezeu.

Numai leneșii și hoții urăsc munca. Ea este aducătoare de bogăție și sănătate. Dar nu toată viața s'au mai bine zis, nu tot timpul se muncește. Mai este puțin timp și munca încetează. După zilele frumoase de Mai, vin zile posomorâte, cu nopți lungi de iarnă. Câmpul rămâne pustiu și gol, iar muncitorii, încep să se adune împrejurul vetrilor. În acest timp, omul nu prea are ce face, doar de vite și de lemne se îngrijește. Și are dreptul să se odihnească și el după o muncă covârșitoare.

Dar dacă iarna e repaos și românul nu poate munci, asta nu înseamnă că trebuie să stea toată ziua cu mâinile în sân, s'au să-și petreacă timpul în cărciumă, omul înțelept l-și împarte cu chibzuință timpul, în cât nici o clipă n'o perde în zădar. „Timpul costă bani” spune Englezul. Dacă iarna, românul nu poate munci la câmp, sunt alte lucruri ușoare de făcut tot atât de folositoare ca și munca din ogor. După cum trupul are nevoie de hrană și îmbrăcăminte, tot așa și mintea are nevoie de o hrană numită *lumina*—Munca de la câmp ne întărește corpul și ne dă existența, dar a munci și a mânca e lozinca omului—animal. Omul este înzestrat cu inteligență, cu rațiune și prin urmare, trebuie să-și dea seama mai adânc de rostul vieții. Munca nu contribuie de cât într-o mică măsură la fericirea omului. Adevărată fericire coastă—lumina—rea—adică în felul cum omul trebuie să înțeleagă să-și trăiască viața. Iată, dar, că acum iarna, omul are tot atâtea de făcut ca și vara. Iarna e timpul când omul are posibilitatea să se lumineze, să-și înalțe sufletul și această înălțare sufletească n'o poate căpăta de cât prin citit. Cititul ne înalță sufletul! Când omul citește o carte sau o gazetă frumoasă, el șade sub o bine-cuvântare de lumină sufletească. Când vântul urlă cu putere pe afară, românul cu cartea în mână împrejurul vetrei calzi, șade de vorbă cu toți înțelepții și filozofii pământului. În gazeta

din mână, el privește ca într'un bob de rouă, la sufletul învățăților și mersul lumii. Când omul citește o gazetă bună și-și dă seama nu numai de ce se petrece în satul și în țara lui, ci în întreaga lume.

Dacă lumea noastră de la țară și-ar da seama de foloasele cititului, apoi de pe masa ori că-

rui gospodar, n'ar lipsi gazeta s'au cartea și el ar ști cum să-și întrebunțeze viața devenind astfel fericit. Să nădăjduim, că încet, încet, poporul nostru se va deprinde cu cititul, așa ca în țările civilizate.

Acum în pragul iernii, noi ne facem o sfântă datorie, îndemnând lumea să cumpere cărți și să aboneze ziare, căci munca ne întărește corpul, iar cititul ne înalță sufletul.

Al. I. Isofachi—Bordești

Vorbe și fapte.

Suferim de o boală grea dar ușor de vindecat „vorbărie goală”. Vorbim, vorbim și ne frământăm atâta de parcă în sufletul nostru s'ar ascunde, cele mai tainice planuri.

Cine nu-l cunoaște pe român și l-ar auzi vorbind, ar crede că-i capabil să săvârșească cele mai neînchipuite fapte, pentru sine și țara sa.

Se vorbește mult. În consiliul de miniștri, în parlament, în consiliile comunale și în tot felul de comitete dela sate și orașe și în sfârșit în toate colțurile de uliță, din cele mai necunoscute sate.

Se vorbește, se plănuiește, se spumegă de mânie și se iau hotărâri demne dar nimeni nu pornește cu toată energia la fapte. Și cum vorbele sbor în vânt și se dau uitării, odată cu timpul, limbuții noștri, găsesc de cuviință, să nu prea treacă la fapte, ce aduc după sine răspundere.

Intr'un comitet din Timișoara, ungurii au avut obrăznicia nu numai să vorbească dar să atace pe români, în limba lui Arpad, sfidându-ne. Membrii români prezenți au părăsit ședința, revoltați mai mult în sine, decât a împune limba românească.

Până la sancțiuni, ungurii ne-au dovedit cu fapte, ce pot și cât pot face în țara noastră!

Un sătean mi-a povestit, că a îndrăsnit să cânte românește și să-i povestească vecinului, durerile în limba lui. (Pe vremea ungurilor). Imediat a fost chemat la notarul din acel sat și pedepsit aspru iar pe deasupra a fost pus, să are notarului cele 15 jugăre. Astăzi, acest notar este tot notar, într'un sat din Banatul românesc!

La o casă națională dintr'un sat, am găsit un mare număr de săteni, căsnindu-se să talmăcescă, un afiș, scris nemțește. Sătenii erau revoltați de faptul că lipsea limba românească.

Ca să nu adaugi cel puțin pe afiș, talmăcirea în limba românească și se lipești pe pereții unei case naționale, afișe neînțelese (nemțești) iscălite de români autentice, este o adevărată obrăznicie și sfidare pentru cei românesc. Ce or fi făcând autoritățile din acel sat, Dumnezeu știe. Probabil vorbesc în comitete, tot în limba celor de demult!

În alt sat, am văzut jidani și străini ce se îmbogățesc, practicând ilegal negustoria, advocatura, medicina fără măcar, ca vre'un român sau vre'o autoritate să-i împedice.

...Vorbim până ce ne vine spume glăbuci la gură și ne frământăm de ne apucă crize nervoase — dar să ne tai și nu trecem la fapte.

Vrem și avem nevoie de fapte... dar ne trebuie omul!

Să arunce în temnițe pe neobrăzații dela Timișoara, ce ne sfidează în chiar casa noastră. Unde este scris, ca'n comitetele noastre să avem străinii! Nu le ajunge pâinea zilnică!

Iar notărașul, ce-a știut numai să aducă suferinți și dureri, s'ar conveni să numai fie în slujba statului. Până când atâta îngăduială!

Și afișele, îmbăcșite de o limbă șovinistă, n'ar trebui să mai fie tipărite. Trei limbi vestesc ordinul de sus și nu de multe ori limba românească e atât de încălțată că românii, cetesc tot după iimba ungurească.

Scurt. Afișele ar trebui scrise numai în românește. Cine vrea să trăiască în țara noastră să ne învețe limba sau... noi vorbim românește și scriem ungurește.

Apoi jidanii și străinii trebuie opriți în dezvoltarea lor, prin fapte. Medicul de Circ. din Șag-Timș la luarea postului în primire a găsit doi jidani medici. Astăzi datorită muncii și capacității, pe unul l'a alungat iar celalt deabia și mai duce zilele!

Apoi în Pâncota există o farmacie nouă, a unei domnișoare românce — Pâncoteni și cel din jur, ar face cel mai frumos act românesc, să ocolească jidanul farmacist, ce s'a îmbogățit pe spinarea lor.

...Să fi să umplă sufletul de bucurie, când vei ști că din faptele tale și micul tău concurs, s'a îmbogățit pecale cinstită un român în țara românească.

...Să lăsăm vorbele și să trecem la fapte, căci ele aduc mai mult folos...

Gh. Atanasiu.

Eroii jidanilor.

Zilele acestea am cettit, că sământia lui Kohn și Schlesinger va serba amintirea eroilor jidani din războiu. Când și cu ce ocaziune s'au distins vajnicii macabei, nu se știe. Vor fi sigur dintre acel eroi anonimi, cari auzind mișcarea iepurilor din pădurile din apropierea fronturilor, au luat-o la sănătoasa cu faimosul lor strigăt de războiu „wai geschrien” în avalanșa de a mânca pământul vor fi umplând de groază atât frontul inamic cât și cel din țară, iar fi-ciorii de ambele categorii neavând în aceea zi memorabilă un lucru mai bun, s'au luat după concurenții de fugă ai iepurilor și la distanța cuvenită li vor fi trântit la pământ cu pumnii, cu picioarele, cum se potrivea mai bine. Iebuzicii cariconfundând pumnii, picioarele cu granatele în marea lor ciudă se vor fi dat peste cap, până când le va fi succes să cază și ei pentru „Țară și Tron” în cutare baltă, de care vor fi dat în fuga cea de mântuire.

Și nu e glumă, ci eroism. Căci serios este, că Cobi deziluzionat de credința Rifcâi, s'a decis să, se sinucidă. Și-a cumpărat deci un pistol cu doi zloți, apoi s'a dus la Rifca și și-a luat ultimul adio dureros dela ea. Apoi a plecat acasă. Acolo a examinat bine pistolul, că bun e și când s'a convins, că da, în ceea zi dimineața l-a vândut cu trei zloți, câștigând un zlot și o viață cu pistolul fatal.

Plant.

Film

— Biletele pentru control!

Conducătorul se dă la o parte și face loc controlorului.

În urutul trenului și abia ținându-se drept la curbe, el verifică biletele călătorilor înghesuți.

Intr'un compartiment de clasa întâia, un călător îmbrăcat țărănește vără mâna'n buzunar și-i întinde biletul fără să-și ia ochii de pe ziar.

Controlorul privește cartonul, se uită la persoana de pe banca de catifea roșie, învârtește biletul pe toate părțile, măsoară de sus până jos pe călător, și își zice.

— Aici trebuie să fie o 'nvârteală! Și-l întreabă:

— Mă rog, acesta e biletul dv.?

Continuându-și citirea, cel interpela răspunde scurt:

— De sigur.

— Cum vă numiți?

— Scrie acolo.

— Atunci nu e al dv.

Călătorul lasă ziarul.

— Când spun că este al meu, nu admit contrazicerii!

Controlorul ripostează imediat:

— Nici eu nu admit să-l cheme pe un țaran Segălică Abramovici.

— Care Abramovici? Ce Abramovici?

— Poftim.

Călătorul și-aruncă ochii pe carton și'ncremenește.

Pe urmă explică:

— Eu am bilet de parlamentar... Nu sunt Abramovici...

Sunt Mihalache... deputatul... Astănoapte am călătorit în vagon-llt... Conducătorul a adunat seara biletele călătorilor și pe seama că dimineața când le-a restituit, mi l'a dat greșit...

BIRoul „CONCORDAT” BUCUREȘTI 2,

— B-dul Basarab Nr. 48 —

Autorizat de Tribunal, execută conștiințios orice chestiune administrativă, comercială, financiară, etc. etc. etc.

Mijlocește orice afacere în Capitală. Onorar după tarif și învoială. Adăogați marcă de răspuns, la orice scrisoare. 1—15.

Se zice:

Că cutremurul de pământ, care s'a resimțit atât de puternic și în București și a umplut de groază întreaga populație, cauzând pagube destul de însemnate în edificii precum și moartea unei femei și rănirea câtorva sute de oameni, s'ar fi produs în urma demonstrației organizată de partidul avertescan la București, în săpt. trecute.

Dacă acest lucru este adevărat, atunci ar trebui cu orice preț împiedecată o a doua întrunire, fiindcă cu ocaziunea unui nou cutremur ușor ne-am putea trezi în fundul pământului cu toții și atunci apoi puțin ne-ar mai păsa că-i Maniu ori tata Averescu la putere, pentru noi ar fi tot una.

Că penzile acordate funcționarilor unguri cari n'au depus la timpul său jurământul ar avea menirea să oblige pe minoritari să voteze la alegerile comunale — în semn de recunoștință — cu guvernul. Acest svon nu credem să fie adevărat fiindcă puținele voturi minoritare ar fi prea scump plătite din partea statului român. Ferească Dzeu sfi Nui Nu se poate svonul nu poate fi decât o minciună ordinară.

Că „Ceka”, poliția secretă a sovietelor s'a pus iar serios pe lucru. Și tae și spânzură și împușcă pe rând pe toți intelectuali, negustorii și țărăni creștini, bănuți că ar face revoluție. Deviza lor este: curățirea republicii roșii de contrarevoluționari.

În regiunea Caucazul sunt lupte extrem de sângeroase între țărani și armata roșie. Sate întregi — cu mic cu mare — au fost masacrate de soldați.

Își dau oare seama conducătorii noștri de azi, cari tratează prea blând cu bolșevicii, că ei ar fi în prima linie împușcați și cu ei împreună tot ce are țara bun, de bandele comuniste, cari tocmai în zilele trecute s'au permis să strige la o întrunire a lor din Iași: „Jos Regenta” și „trăiască republica sovietelor!”

Că di Ciceo Pop nu mai vrea să ocupe demnitatea de președinte al Camerei. O parte a partidului naț. țăr. ar dori să fie încredințat di Iorga cu președinția iar ceilalți pretind ca di Popovici, președinția fostul ministru de finanțe, să reintre în guvern, în care scop s'a și înaintat di Maniu un memoriu semnat de 180 deputați, sau să fie ales el Popovici președ. al Camerei.

Iorghiști cer de altfel pentru concursul lor, pentru o colaborare reală și ieală și un loc de ministru și mai multe mandate în Camera și Senat, ceea ce de sigur nu poate conveni ministeriabililor naț. țăr.; vedem deci că și ici și dincolo când e vorba de partidele politice „interesul joacă fesul”. Rău destul dar deocamdată n'ai ce-l face!

Că ai zilele trecute a fost puțin „adjustat” la poliție un jidovut din Iași, suspect și el că ar face parte din tagma lui Ițig Goldenberg, care a volt să împuște pe d-l ministru Vaida și din cauza aceasta nici azi nu mai înceată „anumita presă jidovească cu hulele despre barbariile dela poliție... iar când Alțeța Sa, sigur nu fără motiv, trage puțin de urechi, pe un smintit, care poate stânga mai multe vieți cu mașina lui de o nu mai încetează lătratul și scâunatul miserabililor, cari ar vrea cu ori ce preț și cât mai mult să discrediteze conducătorii și înstăuțiunile neamului românesc.

Despre câte, nenumărate crime săvârșite contra conducătorilor a neamului și a țării noastre de jidani n'au însă nici un cuvânt de spus!

Și chiar despre un descrescat ca Goldenberg care a atentat la viața unui ministru român, abia au scris ceva așa că ai impresia că s'ar fi bucurat, dacă încercarea ticătosului de criminal și pură din neam cu perciuni ar fi reușit.

Când se vor deschide ochii creștinilor?!

Informațiuni.

Toți, d-nii abonați sunt respectuos rugați să binevolască a-și achita costul abonamentelor, trimițându-ne paralele chiar cu reîntoarcerea poștei prin mandatul postal alăturat în No.-rul trecut.

Administrația ziarului.

În zilele trecute s'au imbarcat în Constanța pentru Palestina 500 evrei. Stați puțin, nu vă bucurați, căci acești jidani nu au plecat din România, ci au venit din Polonia și cine știe dacă în loc să plece și dela noi, nu se vor fi rătăcit chiar și dintre aceștia unii prin Țara noastră, că D-ne! tare bine le mai merge în România!

Penzionarea funcționarilor cari au implinit etatea de 57 ani sau 30 ani de serviciu a impresionat mult pe unele partide politice și în special pe minoritari. Și unii și alții cred că această măsură îndrăzneală s'a luit pentru ca să fie înlăturați din posturile de conducere oamenii aparținători partidelor lor politice și înlocuiți cu partizani de-ai guvernului. Noi nu credem să se fi avut scopul acesta în vedere. Tot gurile rele spun că Statul va plăti scump acest pas al său și că prin pensionarea millor de funcționari nu numai că nu se va face nici un fel de economii, ci din contră acum vor trebui plătite și penziile funcționarilor pensionați și și salarii mai mari, celor cari le vor prelua posturile lor.

Alții spun că pensionarii sunt plătiti din fondul de penzi, care nu îngreunează cu nimic bugetul și că funcționarii înaintați în locul celor pensionați, vor primi numai titlul-gradul, dar nu li se va mări și leafa, deci iată că vor fi economii.

Nu știu care este adevărul, un lucru însă este cert că prin pensionările ordonate, Statul cu bugetul lui va scăpa de o mulțime de trântori, o mulțime de paraziți inspeciori și para-inspeciori, cari nu făceau nimic, dar absolut nimic decât numai ridicau lefuri grase, cu cari s'ar fi putut plăti sau îmbunătăți salariile de mizerie a micilor funcționari. Se mai scapă țara apoi în adevăr de o mulțime de funcționari minoritari. Har Domnului!

Că vor suferi serviciile din cauza funcționarilor pensionați să o creadă mutu.

Căci doară tocmai pentru prevenirea acestei eventualități s'a dat posibilitate celor vrednici și chemați să poată fi menținuți și pe mai departe în serviciu.

Iar că se vor afla și de acela, cari vor primi penziunea și fiind capabili de serviciu vor ocupa câte un post unde vor lua încă un salar ca cel avut, norocul lor.

Să sperăm că va fi bine și pentru unii, adecă pentru Stat și contribuabili și și pentru alții, adecă pentru cei pensionați!

Datorită colaboratorului nostru, care se ascunde sub pseudonimul de Tiberlu Lupu, în curând va apare, în editura Anca din Cluj, o dramă populară în 11 acte, intitulată „Badea Codreanu”.

Va fi una din cele mai interesante lucrări pentru teatrele satești.

Numărul funcționarilor creștini cari au fost pensionați depinzând de Casa generală de penzi trece peste 1900. Tablourile personalului, membrii la Casa de ajutor, se întocmește acum. Intre funcționarii cfr. pensionați sunt

mulți cari sunt încă capabili de serviciu și cari au lucrat și până acum cu dragoste, devotament și cu multă pricepere ca conducători ai diferitelor servicii și inspecții, avem un caz și la Inspekția C. F. R. din Arad. Acela credem că este în interesul bunului mers al Administrației C. F. R. să fie menținuți în post și pe mai departe ca și până acum și nu eventual angajați cu contract.

Cum sunt batjocoriți sătenii români.

În comuna Cuvin s'a întâmplat în săpt. trecută că mai mulți românași au intrat într'o seară în cârciuma mardară a jidanului Leikovics și probabil au băut, băut pe bani scumpi rachie, otravă jidănească până s'au cam îmbătât. Fiind târziu deja, jidanul i-a dat afară din bir, ceea ce i-a supărat pe bieții români și s'au împotrivit, ba în necazul și neștiința lor fiind beți au spart ferestrele cârciumei cu pietrii.

Pentru acest fapt au fost arestați de jandarmi, li s'au legat pietrele de gât și au fost purtați pe străzi de-alungul satului și siliți să strige: „cine a făcut ca mine, să pățească ca mine”! și poate vor fi înaintați și parchetului.

Doamne! ce rușine pe bieții români! Se mai procedează oare undeva din partea jandarmilor la fel cu cei arestați ca în comuna Cuvin?

Câți jidani au fost purtați pe străzi cu lucrurile furate de ei și siliți să strige „au vei lehova! nu lisa pi mine”! Numai românul trebuie cu orice preț și în tot felul batjocorit în țara românească!?

Dela cine au avut autorizație și cine l-a îndemnat pe jandarmi să procedeze așa cum au procedat? Unde se mai practică astfel de pedepse??

Iată dragi Români ce pătesc cei ce intră în birtul jidanului ca să bea otravă pe munca și sudoarea lor, înveninându-și trupul și sufletul, de nu mai știu ce faci!

Și într'o privință zicem și noi la fel cu cei batjocoriți că adecă „așa pătesc și merită să pățească cei ce intră în crâșma, prăvălia și biroul jidovesc”!

De altfel nu de mult s'a mai întâmplat ca alți doi săteni c-feriști nevinovați au fost denunțați de altă jidovăcu tot din Cuvin că i-ar fi spart și furat avuția-păduchii din prăvălie. C-feriștii nevinovați au fost arestați reținuți la postul de jandarmi și apoi înaintați parchetului Arad, de unde, dovodindu-se absoluta lor nevinovăție, au fost eliberați.

Ei sărmanii nici n'au fost în comună ci erau călătoriți când s'a comis spargerea(?) și totuși la îndemnul jidanilor au fost deținuți și făcuți de rușine. Au lipsit din serviciu și unul dintre ei s'a și îmbolnăvit.

Pentru această porcărie jidanii vor fi și trași la răspundere!!

Când veți înțelege dragi săteni și creștini că jidanii trebuie prin boicot... scoși dintre voi, ferindu Vă totdeauna de ei, ca de ciumă și coleră!??

Cu ocaziunea tulburărilor comuniste din Budapesta au fost deținuți mai mulți leadări bolșevici, peste o sută, aproape toți jidani, și depuși la închisoare. Dar jidanii țanșoși au început greva foamei. Natural autorităților ungurești puțin le pasă de foamea lor, cei puțin le rămâne de mâncare pentru cei, cari o merită, și cari nu pretind nici măcar „vipt coșer”.

Arestații încă se vede că vreau să facă serios pe martirii, căci până acum au încetat deja doi din viața mațele lipite și uscate d.

Cel mulți înaintea!

Salutăm cu dragoste sinceră noui ziar cotidian „Sentinelă” apărut în Arad și-l dorim viață lungă în lupta începută pentru apărarea intereselor neamului și a Țării Românești!

Ziarul adevărat național-creștin „Apărarea Națională” nu-l permis să lipsească din nici o casă românească.

Di Zaleski Ministrul de externe al Poloniei care ne-a pizitat țara în zilele trecute, a făcut unele declarații de o importanță capitală, referitor la relațiile polono-ungare, cu cari le plăcea ungurilor să se tot laude; el zis: *Raporturile politice dintre Polonia și România sunt precizate print'un tratat de alianță în toată forma. Fapt de Ungaria nu avem decât anumite simpatii, de dată foarte veche, dar nu există nici un raport politic și nici un fel de alianță între noi. Prin urmare diferența dintre raporturile noastre cu România și cu Ungaria este enormă. De altfel în să accentuez că Polonia se opune categoric oricărei revizuitri de tratate de pace fapt pe care l'am mai spus și-l accentuez din nou.*

CINEMA „CENTRAL”

Str. Rusu Șirianu.

Duminică 3 Noembrie și zilele următoare.

L U L U

după romanul lui

Frank Wedekind

În rolurile principale:

Fritz Kartner și Louise Brook.

CINEMA „ELITE”

Pădurița Orașului.

Duminică 3 Noembrie și zilele următoare.

Madona. Pustiului

În rolurile principale:

Irene Rick

ROMÂNII!
Comandați tot felul de mobile: frumoase, solide și eficiente numai dela:

GHEORGHE BARNA
ATELIER DE TÂMLARIE
ARAD, STR. OITUZ 129

Locuința Piața Catedralei Nr. 9
Literează mobile în oricare parte a țării!

MARCU BOTA
PRĂVĂLIE DE GHETE, PĂLĂRII ȘI MODĂ — ARAD, BUL. REG. FERDINAND 27

Calocini, Șoșoni, Pălării și Ghete Ieftine pentru d-ame bārbați și copii, cu reducere de 5% a prețurilor din galantare pentru d-nii: funcționari, cfrști și învățători.

Arad
Palatul Cultural, pentru Biblioteca